

FRIHETEN

Nr. 12 1943 - KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

3 ÅR ER GÅTT siden det norske folk brutalt vart revet ut av søvnen ved sirenehyl og kanontorden —

3 lange, svarte år.

Det er natt i Noreg enno, ei natt so svart at ein må hundradår attende i saga for ein kan finne maken. Vi veit ikkje rett kva som er tyngst sjølvø natta med all si sorg og lidning, hell om det er at fienden fann oss sovande. I heile saga vår har det vore nordmanns vis å halde vakt om fedrelandet og stille til kamp når det trengdes. I gamle dagar sov nordmannen med våpna i senga, klar til kamp om framande skulde finne på å bryte seg inn nattes tider. 9 april 1940 skjer kvar nordmann i hjarta. Sjøl dei som vakt skulde vera, dei sov. Våpna våre lå lagra, ikkje ferdig til bruk. Landssvikarane gjekk laus, ferdig til å tene fienden. Tre døgn brukte tyskarane på ferda hit. Roleg og stilt la nordmannen seg til å sova dei 3 nettene og. So fall bombene, kulespreytone knitra. mordarane vart helse yelkome på norsk grunn av landssvikarane —

Natta tok til. Men det norske folket vakna. Om kvelden 9 april ga tyskarane i Norsk Rikskrinekastning ordet til svikaren Vidkun Quisling. Da vakna det norske folket. Frå dei ytterste havskjera, frå fjell og fjord, frå bygd og by stilte folket til kamp, men for seint. Attåksmån-

nen og hjelpa hans, landssvikarane, hadde fenge fotfeste på norsk grunn. Nordmannen måtte la dei rå — til so lenge.

Nordmennene la ned våpna, men kampen var ikkje slutt. I dei 3 år som har gått har nordmennene sigra og det stort. Rett nok er ikkje Noreg enno fritt, men det har ikkje lukkast nasistene å tyne folkevilja. Dei har hærsett landet, men ikkje folket.

Den fylking som no står under det frie Noregs fane er større og sterkare enn noko gang før. Mange har stupd. 161 er dømd frå livet og skotne, 10 vart skotne i Oslo våren 1940, utan dom. Mange er drepne i fengsler, hell skotne «under flukt». Talet på nordmenn som har mist livet under kampen er ikkje godt å seggja, men det er suant om vi kjenner til det halve av ofra. Om stutt tid vil 900 nordmenn vera samla i det helvete som heiter Oranienborg ved Berlin. Til dette kjem fleire hundra som er i et anna tysk fangehol. Det er soleis ein rik haust tyskarane og dei norske leigesvennane deira har hatt i landet vårt. Difor er det so gjildt å sjå at rekkjone ikkje har vortne glisne. Nei, der har nasi vorte vonbrotne. Terror og mord har ikkje teke motet frå den norske fridoms mannen. Rekkjone er fylt etter kvart som ein er vorten

burte. Det står tusen ferdige til å taka kampen opp der ein stupar. Fridomskampen har klart å sveise det norske folk saman til eit.

I dag er det ein vilje, eit mål:

Eit fritt, sjølstendig
Noreg, på full nasjo-
nal grunn.

I taksemnd og vyrdnad for dei som fall reiser vi oss i dag på 3-års dagen. Med sonka fane, i hønnør for våre fallne kamerater, lovar vi å kjempa vidare, kjempa til den sak har sigra som dei sette livet til for. Vi sender og ein varm tanke til dei som har mist ein hell fleire av sine kjære. Tunge er ofra, sørga har so lett for å gjera ein bitter. Kanskje spør dere om det var turvande dette. Ja, det var turvunde. For det norske folket si framtid var det turvande. For at våre born skal kunne bo og byggja i landet, var det turvande at vi tok kampen og ga dei offer som den kravde.

Vi sender og ein varm tanke og helsing til dei som no sit i dei tyske fangehola og som ikkje veit kva morgondagen vil føre med seg. Hald motet oppe kamerater. Utanfor murane held kampen fram. Hard og kvilelaus, med mannefall og motgang, men og med siger og sele ting for vår sak.

Den 9 april 1943 gjer kvar ekte nordmann eid på å kjempe til sigeren er vunnen. Hand i Hand, skulder ved skulder, går vi fram. Det er sjolve landet, folket vårt, framtiå som krev, at kvar mann gjer sin plikt. Vi sverger og vigjer livet vårt til denne kampen slik at det atter kan verta

DEN NASJONALE ARBEIDS-
INNSATS — Vi minner om de paroler som før er gitt med omsyn til den nasjonale arbeidsinnsats. Husk dem og gå fram slik som du har fått beskjed om.

Det skrives nå ut endel folk. De sendes til Narvik hvor de skal arbeide på tyske anlegg.

Vi vil i samband med dette få advare de folk som har med denne utskriving å gjøre. Det finnes en del som er meget nidkjære når det gjelder å gå tyskernes errender. Det er ikke bare ns folk men også andre som legger for dagen en litt for stor tjenesteiver. Dere må huske på at det gjelder arbeid som er til direkte skade for landet vårt og folket her. Arbeid som forlenger krigen og dermed de savn og den nød som hersker. Ta det bare med ro, det haster ikke om tyskerne skriker aldri så mye. Det kan komme den dag da det var bra for dere som nå viser slik nidkjerhet, å ha noe å vise fram, at dere kunne legge på båndet et eller annet bevis for at også dere har gjort noe nyttig i denne tid. Kan hende det vilde bli tatt hensyn til det når dommens dag kommer.

TYSKERNE går fram etter de verste oppskrifter i kneipene i sjømannsstrøkene i utlandets havnebyer. Sist uke var de en tur i Telemark. På et pensjonat skrev de opp navnene på samtlige gjester, de fikk så ordre om å holde seg inne på rommene. Om

dag i Noreg. Full ljøs dag for land og folk.

9 april 1943.

Bjørn Varg

morgenen ble de mannlige gjester transportert til Grini hvor de ble internert mens tyskerne ordnet med arbeidspålegg gjennom arbeidskontorene. Den 6 april ble de sendt videre til tysernes anleg ved Narvik. Mange av dem som ble tatt var arbeidsfolk som hadde noen dagers ferie og var reist ut for å spise seg mette for en gangs skyld. Etter dette ser det altså ut som det skulde være en forbrytelse å bruke fridager en har til nødvendig rekreasjon.

EN FIN FAMILIE. Fra Oslo blir det meldt om en meget fin familie. Det er en oppsynskvinne ved Oslo kretsfengsel, fru Sophie Pettersen, Sofies gt. 50, IV. Hun opptrer som «jøsning», gir seg ut for å være pålitelig og vil hjelpe dem som er kommet i fengsel eller som er etter søkt. Hun er farlig angiverske og arbeider i statspolitiets tjeneste — Hun har en sønn, Skule Pettersen. Han har fått bevilling til å sløyfe Pettersen, så han heter nå bare Skule — førstebetjent Skule ved statspolitiet. En statspolitibetjent Ottar Huse er også sønn av fru Pettersen, og av samme kaliber. Husk adressen til fru Pettersen. Det kan komme den dag da det er tjenlig å vite hvor slike fine folk bor. Husk Sophie med ph, Gulspraglet italiener rase.

SILKESNOREN. De indiske kvælere hadde et fryktet våpen. De tok sine motstandere av dage med en silkesnor. Disse folk hadde en fenomenal øvelse i å legge snoren om halsen på sine offer. Lydløst og stille gled offeret over i evigheten. Det var en bra metode. Det kan ofte være resikabelt med våpen som larmer, men silkesnoren er som sagt

lydløs. Ofrene antar en vakker rød og gulstripet farge slik at det blir lett å finne ut hvilken rase de er av. De indiske kvælere hadde ofte verdige motstandere av høy kaste. Det var da sikkert nærmest som honnør mot disse at de brukte silkesnor. En almindelig snor av hamp går også meget godt an, men den bør være myk og smidig og bør holde en vekt på 50 kg. for strekk.

ANGIVERE! Fra Oslo blir det meldt at fru Åse Greni, Claus Riisgt. 7, 1 etasje er angiver. Mor hennes, fru Schiering bor i samme gård, hun oppgis som i høy grad upålitelig — Pass på!

I samband med omtalen av angivere vil vi bemerke at det sjølsagt er flere grader av angivere. Noen er det av ren og skjær ondskap, nidskjerhet like overfor tyskerne og os og for å tjene penger. De er av de verste. Men det finnes også andre, mer «uskyldige» mennesker som i og for seg ikke er ondskapsfulle, eller nasister. Det er dem som lar munnen løpe. En treffer dem over alt. I køer, butikker, på trikk og buss, på gaten og i kafeer. Det er disse fordomte snakkesalige mennesker som vet alt og som må meddele sine medmennesker sin viten.

Det er vår oppgave å komme alle disse til livs. Derfor er det at det kommer navn på folk som ellers betraktes for å være bra mennesker. Vi ordner oss på den måte at vi har en del medarbeidere ute, de står i køer, ferdes over alt hvor det samles folk, står ved siden av klikker på gata osv. De oppsporer adresser og navn på disse snakkesalige og så kommer de i avisa. Nå har altså

folk valget. Enten får dere selv «holde kjeft» eller får dere ta resi-koen for å bli stemplet som angiver. For dem som blir arrestert, eller dømt, spiller det ikke noen rolle om det er en 1ste grads eller 2 grads angiver som har gitt opplysningen, politiet har fått den og dermed er fanden løs.

Vi skal heretter gjøre hva vi kan for å komme ulykkesen til livs. Navnene kommer så fort det er bragt på det rene at vedkommende ikke er voksen nok for den tid vi lever i.

EN FIN PREST. Sogneprest Dæ er ilagt en bot på kr. 5000.00 for svarthandel. Nå skulde en tro at presten enten hadde oppført seg som den herrens tjener han skulde være og trukket seg tilbake, men det gjorde han ikke. I stedet søkte han sine foresatte innen ns om å få boten ettergitt. Det ble først avslått, men den gode prest er kjær i sine penger, han søkte påny om å bli fritatt for å betale en så stor pengesum. Det er «minister» Sverre Riisnes som skal behandle slike saker. Nå oppdaget en da at presten og den såkalte «minister» er fettere og «ministeren» således ugjild når det når det gjaldt søknaden. Nå er da ns i et vanskelig dilemma. Selv blant alt det buunfall som partiet har, har det vist seg vanskelig å finne en mann som, for en billig penge, vilde være «minister» i to minutter mens han benådet presten. Det måtte på forhånd stilles garanti for at benådning vilde bli gitt, for en som avslø søknaden hadde de ikke bruk for.

FRA OSLO blir det meldt at tyskerne har rekvirert en del av de feiemaskiner som vegvesenet har —

De skal brukes på flyplassene. Det ble også rekvirert folk til å betjene maskinene. Etter det samhold og den solidaritet å dømme som hittil har vært vist fra arbeidernes side, skulde en tro at ingen hadde meldt seg til slikt arbeid, men her ble en skuffet. Det meldte seg to mann med en gang. De tok altså frivillig arbeid for overfallsmannen. Slikt må ikke gjenta seg. Den parole som arbeiderne har å følge, er den at de skal unndra seg alt arbeid for den tyske krigsmaskin. Blir de likevel kommandert til å reise på slikt arbeid, skal de utføre minst mulig.

Vi vil rette en inntrengende advarsel til folk mot å opptre på en slik måte som disse to har gjort. Denne gang skal vi ikke ta navnene inn i avisa, men gjentar noen en slik handling, vil navnene bli oppgitt og vedkommende stemplet som forræder mot det frie Norges sak.

Hva foregår på Hardangervidda? Ja, det spørsmål er det mange som stiller. Vi kan ikke gi noen sikker melding om det, men vi gir et råd: Fest ikke lit til noe som serveres av rykter. Det hender at tyskerne i en eller annen hensikt settet i omlop rykter. Ofte oppnår de å skape en stemning blant folk så de kan få de opplysninger som ønskes. Nå er det sikkert tyskernes ønske å få opplysninger om de sprengninger som har funnet sted på Rjukan. Og ryktene svirrer om dette. Det fortelles at det har kommet sårede tyskere til Oslo, også en del lik. Gled deg over dette, men si det ikke videre. Foregår det noe alvorlig vil nok vi få rede på det, er det bare tysk nervøsitet som vi nevnte i forrige nr. så dem om det.